

**«ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ ДО САМОРЕАЛІЗАЦІЇ
ТА САМОВИЗНАЧЕННЯ ПІД ЧАС ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ В УМОВАХ
ТРАНСФОРМАЦІЇ СУСПІЛЬСТВА»**

Постановка проблеми. Особливе значення для навчальної компетенції майбутнього педагога має самоаналіз та самооцінка результатів професійної діяльності, що забезпечують розвиток навчальної компетенції та активності в цілому.

Проблеми самореалізації особистості пов'язані з різними видами діяльності людини. Слід зазначити, що виокремлення професійної самореалізації від інших видів самореалізації (особистісної, соціальної) є доволі складним явищем у практичному плані, оскільки ці процеси є суб'єктивними за характером і не можуть бути осягнені об'єктивно, протікають паралельно, в одному просторовому та майже одному часовому вимірі.

Дослідженням професійної самореалізації в контексті теорії діяльності взагалі і професійної діяльності, зокрема, займалися такі вчені: В.Ананьєв, В.Афанасьєв, А.Бодальов, В.Безпалько, Т.Льїна та інші вчені дослідники.

Виклад основного матеріалу. Суттєвою особливістю початку нового тисячоліття стало надання пріоритету людським ресурсам перед матеріальними і фінансовими. Людство наблизилося до усвідомлення проблеми між інтенсивним ростом і необхідністю принципово нового типу життєустрою, заснованого на розвитку і реалізації власного потенціалу – людських здібностей, знань, творчих інновацій. [1].

Вид діяльності людини безпосередньо пов'язаний з реалізацією певних стосунків між людьми як носіями соціально-професійних статусів. Реалізація цих стосунків додає діяльності свого значення, цілеспрямованості.

Зауважимо, що протягом життя людина не один раз змінює статуси, ролі, види діяльності, і це виявляє розбіжності структурних компонентів її особистісної організації – здібностей і потенцій – „те, що людина може”, відносин і спрямованості, тенденцій – „те, що людина хоче”, та її характеру як стійкої програми реалізації своїх можливостей – „що людина є” [5, с. 172]. Так виникає поле суб'єктивних проблем самореалізації й актуалізації особистісного росту.

Оскільки люди живуть у світі, де предмети вирізняються більш-менш інваріантними характеристиками, тобто значеннями, категоризація можлива,

завдяки чому людина може ідентифікувати їх, систематизувати своє оточення й діяти у ньому

Психологічна готовність до самореалізації та само актуалізації – це системне явище, складовими якого є:

1. Відношення до себе являє собою само сприйняття особистості.
2. Спрямованість особистості, що представлена мотивами та потребами до творчих проявів у процесі діяльності.
3. Творчі здібності особистості, являються фундаментальним фактором самореалізації.[4].
4. Інструменти особистості за допомогою яких відбувається реалізація потреб у творчості та самовизначенні.

Висновки. Підводячи підсумки вище написаному, можна говорити про те, що готовність до професійної самореалізації розглядається нами, як обов'язкова внутрішня складова, стан особистості, що дозволяє стати не тільки компетентним та успішним у своїй професії, але й досягти рівня майстерності, що дасть можливість стати соціально потрібною особистістю, мобільною на сучасному ринку праці.

Список використаної літератури:

1. Абдеев Р.Ф. Философия информационной цивилизации/Р.Ф.Абдеев. – М.:Владос, 1994. – 336 с.
2. Андреева Г. М. Психология социального познания. Учебное пособие./ Г.М.Андреева. – М.: Аспект пресс, 2000. – 288 с.
3. Климов Е.А. Психология профессионального самоопределения: учеб.пособ. для вузов/ Е.А.Климов. – М.: Академия, 2004. – 304 с.
4. Найссер У. Познание и реальность. Смысл и принципы когнитивной психологии./ У.Найссер. – Благовещенск: БГК им. И. А. Бодуэна де Куртенэ, 1998. – 224 с.
5. Рубинштейн С. Л. Основы общей психологии./С.Л.Рубинштейн. – СПб.: Издательство „Питер”, 1999. – 705 с.